
NCGUB: News on Migrants & Refugees- 30 October, 2009 (English & Burmese)

HEADLINES

NEWS ON MIGRANTS

**Passport Unpopular with Burmese Migrants
Nationality Verification of Burmese Migrants: A Meaningful Debate**

NEWS ON REFUGEES

**Eastern Burma ‘Comparable’ to Darfur: TBBC
Security threats in eastern Burma ‘increasing’
Media release: Rising Instability in Eastern Burma.
High-level delegation visits Burmese refugee camps
Living conditions for displaced villagers and ongoing abuses in Tenasserim
Division**

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများသတင်း

ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတွေအတွက် မြန်မာပြည်ထဲရေးဌာန၏အသိပေးချက်
နယ်စပ်လမ်းက ဝမ်းတထွာ ။
ပညာပေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ဖြန့်ဝေခြင်းကြောင့် မြန်မာအလုပ်သမားတစ်ဦး အလုပ်ဖြုတ်ခံရ
လူသတ်သမား သနားလို့ အလုပ်သမားများ ချမ်းသာ...(အယ်ဒီတာ့ထံပေးစာ)

ဒုက္ခသည်များသတင်း

'ငရဲပြည်က ထွက်ပါရစေ' ပြဇာတ် လန်ဒန်တွင် ပြသ
မလေးရှားနိုင်ငံ ဒုက္ခသည်ရုံးမှာ မြန်မာများအခက်အခဲတွေနေ

NEWS ON MIGRANTS

**Passport Unpopular with Burmese Migrants
By ALEX ELLGEE Thursday, October 29, 2009**

MAE SOT—“I’m so happy that my days of worrying about the police are over. I can now travel freely around Thailand without worrying about being extorted or arrested,” said Ko Thaw Dar, a Burmese migrant worker in Bangkok.

When he was 10 years old, Ko Thaw Dar and his family fled from the hardships of Burma to try to make a living in Thailand. For years, he lived in fear of the Thai police, often having to pay bribes or risk being thrown in a detention centre or worse, forcibly repatriated to Burma.

Seventeen years later, Ko Thaw Dar is a chef at a restaurant in Bangkok and is the proud owner of a short-term Burmese passport.

Eager to escape the uncertainty of illegal migrant life, Ko Thaw Dar jumped at the opportunity when his employer offered to help him by taking him to the Thai-Burmese border to apply for nationality verification papers.

For some, Ko Thaw Dar's case could be seen to be a success story. He didn't pay one baht more than he should have and was safely escorted to and from the border by his employer. However, activists argue that the scheme that offers migrant workers the chance to work legally and travel in Thailand is far from perfect.

Ko Thaw Dar is in the minority, one of just 2,000 out of an estimated 2 million Burmese migrants in Thailand, who, according to Thai Labor Minister Phitoon Kaewthong, have registered at a Nationality Verification Centre and obtained short-term (usually one year) passports.

Labor activists blame the low turnout on a lack of public relations and information available to migrants. They say the workers don't know about the scheme and, for those who have heard of it, the process is shrouded in rumors.

This is certainly true in Mae Sot where most factory owners haven't uttered a word about the verification process to their Burmese employees.

"The salaries are so low in Mae Sot and the conditions so bad that employers fear the liberty the workers will have if they obtain travel passports," explained Ko Moe Swe, a representative of the Yaung Chi Oo Workers Association.

"If the workers verify their nationality then they can travel freely in Thailand. The factory owners know they would leave their 50 baht (US \$1.50) per day jobs in Mae Sot to go to other areas like Bangkok where they can make 300 baht (\$9) per day," he said.

For most migrant workers working in the Mae Sot area, their salaries are already so low they can't afford to apply for verification. And the motivation to apply is dampened by stories of corrupt brokers and officials.

One Burmese factory worker in Mae Sot who spoke to *The Irrawaddy* on condition of anonymity expressed her frustration.

She said that she and her fellow workers were originally hopeful when they heard that four Burmese officials and two Thai immigration officers had joined forces and visited the knitting factory where she worked to pressure the owner to tell the workers to apply.

The employer announced to the Burmese workers in the factory that they had each been offered a cheap price of 5,000 baht (\$150) and that if they wanted to apply for short-term passports, now was a good time.

Most of the workers started the verification process, but 10 days later the employer announced that the fee had risen to 7,500 baht (\$225).

“How can they not know what the price is?” the Burmese employee said with a sigh. “I really don’t understand how the price can increase like that and what they will do with the extra money. I don’t know how suspicious this behavior really is, but they must make the price official and transparent.”

Three broker companies are registered in Thailand to “help” migrant workers complete their forms and transport the workers to the verification centers, which are dotted along the border with Burma.

Labor rights organizations argue that the prices they charge are too high for low-paid migrant workers and are deterring people from applying.

Illegal brokers are also active; reports have surfaced of applicants paying bogus brokers more than 10,000 baht (\$300) for a “speedy” process, never to see the broker again.

Sawit Keawan, the general secretary of Thailand’s State Enterprise Workers Relations Confederation, believes the scheme was built with good intentions, but that all parties involved need to accept their faults before it can be a success.

“In order for the scheme to work, the Thai government needs to accept that there is corruption on its side which is making the scheme costly and inefficient,” he said.

“And for the Burmese government, they need to accept that certain ethnicities are still Burmese and have the right to verify their nationality like any other Burmese national.”

Applicants, who are from ethnic groups aside from Burmans, are reported to have had many difficulties applying for short-term passports.

Most notably, according to an official from the Tak- Mae Sot Nationality Verification Centre, every Burmese Muslim who had applied for verification had been rejected.

“We have processed more than 1,000 applicants,” he told *The Irrawaddy*. “There have been no problems so far apart from for Muslim people, who have all had their applications rejected by the Burmese government.”

For the Rohingya, a group disowned by the Burmese military government and driven into exile, mostly to Thailand and Malaysia or to makeshift camps in Bangladesh, the certainty of rejection makes them even more vulnerable to abuse.

“The Burmese government doesn’t even accept that Rohingya people are Burmese, so there is no hope that they can verify their nationality,” explained Enayet Ullah, a member of the Burmese Rohingya Association in Thailand.

“It’s more likely that a Rohingya applicant will be arrested than receive a passport,” he added.

With the February 2010 deadline fast approaching for applications, David Feingold, a UNESCO director, told *The Irrawaddy* he believes that many could miss out on the opportunity to obtain the short-term passport, thus increasing their susceptibility to human trafficking.

“It seems on the surface that its very unlikely many people will register before 2010, even if everything goes smoothly and there is no corruption,” he said. “If the deadline is not extended then a large number of people will be left in a vulnerable situation because they will not have passports. Anything that increases someone’s vulnerability will increase their vulnerability to trafficking.”

Like the Rohingya, the Shan communities working around Chiang Mai also fear they will be persecuted for their ethnicity. A representative of the MAP foundation, a Thailand-based migrants rights’ group, told *The Irrawaddy* it had come to their attention that in one group of seven Shan workers, three of them had their applications rejected and papers taken without explanation by the Burmese government when they applied for nationality verification.

The Shan community’s sentiments were echoed at a meeting on Sunday in Chiang Mai, organized by the Workers Solidarity Organization, when it was announced that over 2,000 migrant workers working in the Chiang Mai area rejected the scheme and requested the Thai government to revert back to the previous registration process.

Many are worried about reprisals against their families by the Burmese authorities. Rumors have circulated among migrant communities of mass arrests at the border and soldiers looting money from applicants’ families as penalties for their relatives’ illegal entry into Thailand.

Ko Moe Swe told *The Irrawaddy* how he had spoken to a Burmese woman who worked in a fisheries factory in the Mahachai area near Bangkok.

She said she received a telephone call from her mother some two months after she had applied for nationality verification. She said that soldiers went to her mother’s home and demanded that she pay \$30 per month tax because her daughter had gone to work in Thailand illegally.

The biggest worry for most migrant workers about the scheme is losing money. The possibility that the Burmese government may extort tax from them in the future has deterred many from applying.

Ko Thaw Thar’s happiness was broken by the realization that he could be taxed in the future.

“One thing I’m very worried about is that the Burmese government will tax me in the future,” he said. “Even though we are so poor and making such little money, I am sure they would try to find a way to take our money while we are abroad.”

All the agencies involved appear to agree that there are too many concerns for the migrant workers to make the nationality verification scheme a success.

The process has to be changed, and it is widely accepted that this will require increased cooperation between the Burmese and Thai governments, which must ensure a transparent system exists and that migrant workers feel safe and can afford to apply for short-term passports.

http://irrawaddy.org/highlight.php?art_id=17092&page=2

Nationality Verification of Burmese Migrants: A Meaningful Debate **By Andy Hall, October 30, 2009**

The Thai Government recently reiterated its policy to formalise the status of around 2 million migrants from Burma working here. Nationality verification (NV) is apparently required because these migrants left Burma without permission and entered Thailand "illegally".

What with an abundance of brokers assisting them, and the fact that wide swathes of the Thai economy remain reliant on them, it's easy to get in at a cost. Once registered to work "legally" in the most dangerous jobs Thailand has to offer, migrants' status remains "illegal, pending deportation". Refused work accident compensation, the right to ride motorbikes and travel outside a province of registration, migrants live in a grey hole where insecurity and exploitation thrives.

So something apparently needed to be done to solve this unjust situation. NV means that migrants become both "Burmese" and "legal" at the same time. They also receive a "temporary" passport, which entitles them to benefits in Thailand they were previously denied.

Since NV involves working with the junta, difficulties were always going to arise. While Cambodia and Laos sent diplomats to complete NV for their workers in Thailand, Burma insisted its workers return home to complete the process. NV for Burmese workers ground to a halt - only to reawaken last year when Thailand allowed the process to be completed on Burmese soil.

Many observers, including political groups engaged in a sixty-year political struggle against the junta, sensed NV was not a magic solution to Thailand's irregular migration challenges. Instead, it seemed a tad fishy. So is NV a win-win process? If not, the lives of millions of migrants are potentially at stake.

Migrants currently send their biographical information to the Burmese authorities and then travel to Burma to complete NV. Since August, six NV centres have become operational on both sides of three main Burma-Thailand border crossings. Two more centres are planned. Once the process is complete, migrants return with "temporary" passports and two-year visas.

However, for many, NV remains a migrant's worst nightmare and should not be attempted.

Firstly, NV is potentially dangerous, especially for migrants from the plethora of ethnic groups in Burma who are still at war with the Burmese. They are being asked

to deal directly with the junta, which for many is a scary prospect that brings fear of persecution and imprisonment for themselves and their families.

Secondly, NV is complex and non-transparent. Thailand has mounted no public awareness campaign. Officials simply tell migrants to complete NV before February 28, 2010 or be deported. A Burmese government leaflet is the only official information released - claiming the process is "risk free, cheap and friendly". The reality is that few migrants believe the junta.

Thirdly, NV is costly. The current price is Bt3,000 to 10,000. Brokers remain unregulated and are fleecing migrants, given that someone needs to guide them through the 13-step process. The costs are inappropriate, given that a previous migrant registration process just ended, and migrant incomes are so low.

With such a secretive process, there has been much talk: Land confiscation for families of migrants attempting NV; migrants from Bangkok arrested on arrival in Myawaddy and sent to Insein Prison; widespread extortion by junta officials; migrants committing suicide to avoid the process. Few can ascertain whether these rumours are true, but Thai and Burmese officials denied them outright when they met the media in Bangkok recently.

Migrants have many serious questions about NV, but receive few answers. How is nationality verified? How long does it take? Why are Muslims excluded? What are the actual benefits? Why does Burma refuse to allow NV to take place in Thailand? Is NV related to the 2010 Burmese election? No official answers. So migrants simply dismiss statements that deny the risks.

The number of migrants completing NV is still low - only around 2,000 of an eligible 1 million have been issued temporary passports. But for advocates of migrant rights, should we accept NV as a beneficial reality and move to discuss how it can be undertaken most effectively and safely? What are the alternatives?

Since the early 1990s, Thailand has implemented a piecemeal migrant registration policy that has neither protected rights nor effectively managed flows. The standard procedure has been yearly Cabinet resolutions to allow registration of migrants for 30 days, or occasionally granting an amnesty to all aliens in the country. Costs are Bt3,800 for a work permit and health insurance. Often no change of employer is allowed. Due to lack of awareness, it's not rare for officials to learn about registration policies after they have been implemented, while employers seem to miss the processes altogether before they end for another year.

So on balance, NV appears a more viable system for managing irregular migration in Thailand than anything. It can at least potentially formalise entry and exit from the country in a way that could reduce exploitation, smuggling and even perhaps trafficking. But if a migrant's home country is Burma, does something change?

Of course, the root cause of Burmese migrants' problems is Burma itself. But until that problem can be solved, Thailand cannot deny its responsibility to regulate Burmese migrants and support their access to rights and welfare in the most effective way it can. Activists too should share this heavy burden.

The Thai government's new NV policy, whatever its ulterior motive may be, should be welcomed. For it has started a meaningful debate. When one of the most vulnerable workforces in the world is faced with systematic exploitation - characterised by one country that refuses to acknowledge its benefits and another that refuses to respond to it - the debate will eventually expose the serious predicament faced by Burmese migrants currently toiling in Thailand.

These migrants are usually passive victims of a situation they were not involved in creating. To be the subjects of intense discussion - which may eventually find a lasting solution to their sad predicament - is surely the least they deserve.

Andy Hall is director of the Human Rights and Development Foundation's Migrant Justice Programme.

http://www.nationmultimedia.com/2009/10/30/opinion/opinion_30115498.php

NEWS ON REFUGEES

Eastern Burma 'Comparable' to Darfur: TBBC By LAWI WENG Thursday, October 29, 2009

The growing instability in eastern Burma from ongoing military conflict is forcing thousands of ethnic people to become internally displaced persons (IDPs), according to a press release from the Thailand Burma Border Consortium (TBBC) on Thursday.

The statement said at least 75,000 people in eastern Burma were forced to leave their homes during the past year, meaning the number of IDPs in the area now exceeds half a million. TBBC compared the scale of displacement to that of Darfur in eastern Sudan.

"After 25 years of responding to the consequences of conflict in eastern Burma, it is tragic to see the causes remain unaddressed and the situation is likely to further deteriorate during the next 12 months." Jack Dunford, the executive director of TBBC said in the statement.

Bangkok-based TBBC, an umbrella group of aid agencies that supplies a high percentage of humanitarian aid to IDPs and refugees at the Thai-Burmese border, said that between August 2008 and July 2009, some 120 communities were destroyed, making a total of more than 3,500 villages and "hiding sites" in eastern Burma that have been destroyed or forcibly relocated since 1996.

The main threats to human security in eastern Burma are related to militarization, TBBC said. While military patrols and landmines are the most significant and fastest growing threats to civilian safety and security, forced labor and restrictions on movement are the most pervasive threats to livelihoods.

Duncan McArthur, a coordinator of emergency relief for the TBBC, told The Irrawaddy on Thursday: “The people don’t have any security and our survey indicates the situation is getting worse.

“We have documented the situation to highlight the ongoing problems for ethnic people in eastern Burma,” he said.

The northern Karen area and southern Shan State have the highest rates of recent displacement, according to the report. Almost 60,000 Karen villagers are in hiding in the mountains of Kyaukgyi, Thandaung and Papun townships, a third of who fled from artillery attacks or the threat of Burmese government troop patrols during the past year.

In Shan State, nearly 20,000 civilians from 30 villages were forcibly relocated by the Burmese government forces in retaliation for Shan State Army-South operations in Laikha, Mong Kung and Keh Si townships, said TBBC.

The statement said that the scale of displaced villages has been recognized as the strongest single indicator of crimes against humanity in eastern Burma.

http://irrawaddy.org/article.php?art_id=17093

**Security threats in eastern Burma ‘increasing’
Oct 30, 2009 (DVB)**

The fallout from conflict in eastern Burma is likely to deteriorate in the coming year as greater militarization causes further unrest in the region, an aid agency said.

The Thai government has expressed concern about an exodus of Burmese across the border in the run-up to elections next year, while a humanitarian organization warned last month that Thailand faces a “wave of refugees”.

The prediction was reinforced yesterday with the release of a statement by the Thailand Burma Border Consortium (TBBC) that said that conflict in eastern Burma was not being given due attention.

“After 25 years of responding to the consequences of conflict in eastern Burma, it is tragic to see the causes remain unaddressed and the situation is likely to further deteriorate during the next twelve months,” said TBBC executive director, Jack Dunford.

“A recent influx of refugees into Thailand and monitoring reports from internally displaced communities indicate that violence and abuse in eastern Burma are increasing.”

Government pressure on ceasefire groups to transform into border guards prior to the elections is a key reason for the unrest and further uprooting of internally displaced persons (IDPs), said Duncan McArthur, emergency relief coordinator at TBBC.

“Of the numbers of IDPs in eastern Burma, around half of them are in ceasefire areas,” he said. “If the tension with the ceasefire groups escalates...it’s going to make those IDPs in ceasefire areas a lot more vulnerable than they have been previously.”

More than 3,500 villages and “hiding sites” have been forcibly relocated or destroyed since 1996, according to TBBC. Around 120 communities were affected between August 2008 and July 2009 alone.

It warns that the situation regarding village relocation is “comparable to the situation in Darfur and has been recognised as the strongest single indicator of crimes against humanity in eastern Burma”.

A report released in July by a panel of leading international jurists also alleged that human rights atrocities in Burma that are comparable to both Darfur and the former Yugoslavia were being underreported.

“[The situation] hasn’t had the same political support from the UN security council in regards to Burma, and eastern Burma in particular,” said McArthur.

In June around 5000 Karen civilians fled into Thailand to escape fighting between the government and opposition Karen National Union (KNU), while an offensive against an ethnic Kokang army in northeastern Shan state forced some 37,000 into China.

“The breakdown of 20 year old ceasefire agreements reflects how the Burmese junta’s ‘road map to democracy’ offers no political settlement for the ethnic minority groups,” said the statement, adding that there is an “urgent need to address ethnic grievances”.

Reporting by Francis Wade

<http://english.dvb.no/news.php?id=3004>

Media release: Rising Instability in Eastern Burma.

<http://tbbc.org/announcements/2009-10-29-media-release.pdf>

**High-level delegation visits Burmese refugee camps
Thursday, 29 October 2009 17:58**

Cox’s Bazaar, Bangladesh: A four-member high level delegation of ambassadors of America and Norway in Bangladesh visited Burmese refugee camps yesterday at about 10 am to review the situation of refugees in the camps, said a refugee schoolteacher from Naryapara camp.

The delegation comprised two Americans and two Norwegians. They were accompanied by three other Bangladeshi officers.

They visited the women tailoring center, profiling center, vocational training center, and refugee schools of Nayapara refugee camp.

They entered one Abdul Malek's shed in the camp and asked his name, when and why he left Burma, and how many children he has.

After visiting the Nayapara camp, at around noon, they left for the Kutupalong refugee camp. There, they also visited schools, other projects and observed the situation in the camp.

The aim of the visit was to oversee the refugee situation in the camps and to settle some of the refugees in a third country. They want to have some development programmes in the camp, said a refugee committee member from Nayapara camp.

Before the arrival of the delegation, the Camp-in-Charge of Nayapara camp called some of the refugee leaders for a meeting, but it was canceled by Wahid, the UNHCR officer saying that it will be held the next time, said another refugee of the camp.

However, refugees wanted to say something to the delegation about the situation of the camp, but they did not get the opportunity, said a refugee leader of the camp.

http://www.kaladanpress.org/v3/index.php?option=com_content&view=article&id=2238:high-level-delegation-visits-burmese-refugee-camps&catid=110:october-2009&Itemid=2

Living conditions for displaced villagers and ongoing abuses in Tenasserim Division

<http://khrhg.org/khrhg2009/khrhg09f19.html>

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများသတင်း

ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတွေအတွက် မြန်မာပြည်ထဲရေးဌာန၏အသိပေးချက် လေးငယ် အောက်တိုဘာ ၂၉၊ ၂၀၀၉။

၁။ ယာယီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်လုပ်ရင် ဖမ်းဆီးလိမ့်မယ်၊ တားဆီးစစ်ဆေးမယ်၊ အခွန်ကောက်မယ်၊ လယ်ယာခြံမြေတွေ သိမ်းဆီးမယ် စသဖြင့် ကောလဟာလသတင်းတွေကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတွေဟာ ယာယီမြန်မာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို မလုပ်ကြဘဲ တင်းခံနေကြပါတယ်။

၂။ ဒါကြောင့် (၂၀၀၉)ခုနှစ် အောက်တိုဘာလလယ်အထိကို ယာယီမြန်မာနိုင်ငံကူးလက်မှတ် (၂)ထောင် ကျော်သာ လုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်လို့ တာချီလိပ်၊ မြဝတီ၊ ကော့သောင်းမြို့က ယာယီမြန်မာနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရုံးထံက သိရပါတယ်။ တိတိကျကျဖော်ပြရရင်တော့ လူ(၂၁၀၀)လောက် မှတ်ပုံတင်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီထဲက အမျိုးသား၊ (၁၁၀၃)ဦးနှင့် အမျိုးသမီး(၉၉၇)ဦးသာ ရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ထိုင်းနိုင်ငံမှာက ရွှေ့ပြောင်းမြန်မာ အလုပ်သမား နှစ်သန်းလောက်ရှိနိုင် တယ်လို့ ထိုင်းအစိုးရဖက်မှ

ခန့်မှန်းထားပြီး၊ အဲဒီထဲက (၈)သိန်းနဲ့ တစ်သန်းကြားလောက်ဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မရှိကြဘူးလို့ ဆိုနေပါတယ်။

၃။ မြန်မာအစိုးရဖက်ကတော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မလုပ်ကြတာဟာ အထက်ပါကောလဟာလကြောင့်လို့ ပြည်ထဲရေး ဌာနကပြောနေပါတယ်။ “ အဓိကအခက်အခဲကတော့ ယာယီနိုင်ငံကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး၊ ကောလဟာတွေထွက်နေတာဘဲ ၊ ဖမ်းဆီးလိမ့်မယ်၊ တားဆီးစစ်ဆေးမယ်၊ အခွန်ကောက်မယ် စသဖြင့် ပေါ့လေ ” အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တို့၊ အလုပ်လုပ်ခွင့်စာတို့လို စရိတ်တွေမ ကုန်ရလေအောင်၊ ယာယီနိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွေကို မလုပ်ကြပါဘူးတဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ ဖမ်းဆီးမှု၊ စစ်ဆေးမှုနဲ့ အခွန်ကောက်မှုလည်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ လက်ကမ်းစာစောင်တွေ၊ ကြော်ငြာတွေကိုလည်း ဖြန့်ဝေပေးထားတယ် လို့ပြည်ထဲရေးအဆင့်မြင့် အရာရှိတစ်ဦးက ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြည်တွင်းမီဒီယာတွေမှာ ဖော်ပြနေကြပါတယ်။

၄။ တကယ်တော့ ယာယီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိစ္စဟာ ထိုင်းနဲ့ မြန်မာအစိုးရတွေက တရားဝင်အသိအမှတ် ပြုပြီးသဘော တူထားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ အခုလိုမျိုး တရားဝင် အလုပ်သမားတယောက် ဖြစ်လာပြီးဆိုရင်၊ အလုပ်သမားအခွင့်အရေး၊ ငွေကြေးလိမ်လည်မှု၊ ရာဇဝတ်မှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ လူပွဲစားပြသနာ၊ သွားလာနေ ထိုင်ရေးနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှ စတဲ့ဖြစ်တတ်တဲ့ ပြဿနာမှန်သမျှကို တရားဝင်ဖြေရှင်းခွင့် ရသွားသလို၊ ပြဿနာတွေကို လည်း တရားဝင်တိုင်းကြားလို့ ရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။

၅။ အဲဒါကြောင့် နှစ်နိုင်ငံအစိုးရတွေက ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေတာဖြစ်ပါတယ်။ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကောလဟာလဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ်ဖြစ်နေတာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါတွေဟာခန့်တာလေး၊ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိစ္စသာဖြစ် ပါတယ်။ တနည်းပြောရရင် အောက်ခြေအုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားတွေရဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့လုပ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို နှစ်နိုင်ငံ အစိုးရတွေကပြောလာနေပါပြီ။ တခါအရေးယူပေးလာပြီးဆိုရင် ပြေ လည်လိမ့်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ရေ ရှည်အကျိုးစီးပွား အနေဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယာယီအကျိုးစီးပွားအနေနဲ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီယာယီ မြန်မာနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လုပ်ဆောင်ကြဖို့ မေတ္တာဖြင့်တင်ပြလိုပါတယ်။

၆။ အခုဆိုရင် ထိုင်းနိုင်ငံ ပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ လောအိုနိုင်ငံ၊ ကမ်ပူချားနိုင်ငံတွေက အလုပ်သမားတွေကိုလည်း သူတို့ ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ တရားဝင်အလုပ်လုပ်နေကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် ထိုင်းအစိုးရက အဲဒီနိုင်ငံတွေရဲ့ အလုပ် သမားတွေကို တရားဝင်လုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ အခုမြန်မာနိုင်ငံကိစ္စ ကိုဆောင်ရွက်လာ တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျနော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ အမြင်မမှားကြဖို့လိုအပ်သလို ရေရှည် အကျိုးစီးပွားအတွက် ယာယီအခက်အခဲကိုဖြေရှင်း တတ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်းတင်ပြလိုပါတယ်။

<http://www.kaowao.org/b/art09-oct29.php>

နယ်စပ်လမ်းက ဝမ်းတထွာ ၂
ခိုင်မာကျော်ဇော/ အောက်တိုဘာ ၂၉၊ ၂၀၀၉

ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်က မြဝတီမြို့လေးကို နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တိုင်း လှုပ်နှိုးနေသူ တွေကတော့ မဲဆောက်မြို့ကို ဈေးရောင်းထွက်ကြမယ့် ဈေးသည်တွေပါ။

ဈေးသည်တချို့က မဲဆောက်မြို့ကို ထိုင်း-မြန်မာချစ်ကြည်ရေးတံတားပေါ်ကနေ ဝင်ရောက်ကြပြီး တချို့ဈေးသည် တွေက သောင်းရင်းမြစ်ကမ်းတလျှောက်က ခိုးပေါက်တွေကနေ ဝင်ရောက်ကြပါတယ်။

မဲဆောက်မြို့ကို ခိုးပေါက်တခုကနေ ဝင်ရောက်နေကြသူတွေကတော့ မြဝတီမြို့စွန့်က လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေပါ။ တနေ့လုပ်မှာ တနေ့စားရတဲ့ သူတို့ဟာ မဲဆောက်မြို့စွန့်က လယ်ကွင်းတွေရှိရာနဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးတွေရှိရာကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဈေးရောင်းထွက်ကြပါတယ်။

မနက်စောစော ဈေးရောင်းထွက်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းတွေကို ညဦးထဲက သူတို့ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားကြပြီး မနက်လင်းတာနဲ့ ခိုးပေါက်တခုဆီကို အပြေးအလွှားသွားကြပြီး မဲဆောက်ကမ်းကို သူတို့ ကူးကြပါတယ်။ ကံမကောင်းအကြောင်း မလှတဲ့ နေ့တွေဆိုရင် ခိုးပေါက်တွေမှာ ပိတ်စောင့်နေတဲ့ နယ်ခြားစောင့်အဖွဲ့တွေ၊ ထိုင်းရဲတွေရဲ့ အရိုက်အနက်ကိုလည်း သူတို့ ခံကြရပါတယ်။

“ကျမတို့က တံတား ဖြတ်ခမပေးနိုင်လို့ ခိုးပေါက်တွေကနေ ကူးကြတာ။ ဈေးရောင်းလို့ မြတ်တာက တနေ့စာ တနေ့ စားဖို့ပဲရတာ။ အသွားအပြန် တံတားဖြတ်ခံပေးရရင် ကျမတို့ ဘာနဲ့သွားစားမလဲ။ ခိုးကူးလို့ မိသွားတော့တော့လည်း သူများ လုပ်သမျှ ခံရတာပဲ”

လို့ ဈေးသည်အမျိုးတဦးက ပြောပါတယ်။

သူတို့ကို ခိုးပေါက်တွေကနေစောင့်ပြီး ငွေတောင်းနေသူတွေလည်းရှိပါတယ်။

“ခိုးပေါက်တွေကနေစောင့်ပြီး စစ်ယူနီ ဖောင်းကြီးတွေနဲ့ ပြောင်ပြောင်ကြီးကို တောင်းတာ၊ မပေးလို့လည်းမရဘူး။ ဗမာကတမျိုး ထိုင်းကတမျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုးကြုံရတယ်”

လို့ ဈေးသည် အမျိုးသမီးတဦးက ပြောပါတယ်။

လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေဟာ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ၊ နယ်ခြားစောင့်တွေ၊ ထိုင်းရဲတွေကို အမျိုးမျိုးရှောင်ကွင်း ကျော်လွှားရတဲ့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံသားတွေကိုမြင်တာနဲ့ လူဆိုး၊ သူခိုးလို့ထင်တတ်ကြတဲ့ ထိုင်းလူမျိုးတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို လည်း သူတို့ သတိထားရပါတယ်။

“မဲဆောက်ကမ်းရောက်လို့ အရမ်းစောနေရင်လည်း လယ်ကွင်းတွေထဲ ကျနော်တို့ မသွားရဲသေးဘူး။ နီးရာ သစ်ပင် တွေ၊ ခြံပုတ်တွေနားမှာ ခိုနေရတယ်။ ထိုင်းလယ်သမားတွေက သေနတ်ရှိတယ်။ ကျနော်တို့ကို သူခိုးတွေ၊ လူဆိုးတွေထင်ပြီး ပစ်မှာစိုးတယ်”

လို့ လူငယ်တဦးက ပြောပါတယ်။

ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျားမိန်းမ အသက်အရွယ်မျိုးစုံပါတဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေဟာ အတားအဆီးအမျိုးမျိုး အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားပြီး ဝမ်းကြောင်းနေကြရတာပါ။

သူတို့ တနိုင်တပိုင် ထမ်းပိုးလာတဲ့ မြွေရေခွံ အိတ် တွေ၊ ထန်းခေါက်ဖာတွေ၊ ယိုးဒယားဆွဲချင်းအဟောင်းတွေထဲမှာ

ခေါက်ပြန်ပေးနဲ့ ယူလာတဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား။

ဖက်စိမ်းလေးတွေနဲ့ထုတ်ထားတဲ့ မြန်မာရိုးရာ မုန့်မျိုးစုံ။

ထန်းညက်ခဲထုတ်၊ သကြားထုတ်။ အချိုမှုန့်။ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ အချဉ်ထုတ်မျိုးစုံ။

တိုင်းရင်းဆေးမျိုးစုံ။ ဘုရားရှစ်ခိုးအမျိုးမျိုးနဲ့ သီးချင်းစာအုပ်အမျိုးမျိုး ပါပါတယ်။

ဒီပစ္စည်းတွေကို ထမ်းပိုးပြီး မဲဆောက်မြို့စွန့်က လယ်ကွင်းတွေမှာနေထိုင်ကြတဲ့ မြန်မာတွေရှိရာ။ အမှိုက်ပုံကြီးတွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ မြန်မာတွေရှိရာကို လယ်တခင်းပြီးတခင်း၊ တဲတလုံးပြီးတလုံး နောက်ဆုံး အမှိုက်ပုံကြီးတွေမှာ ဂိတ်ဆုံးထားပြီး သူတို့ လှည့်လည်ရောင်းကြရတာပါ။

“မိုးလင်းကနေမိုးချုပ် ခြေတိုအောင်ရောင်းမှ တရက်ကို ဘတ် ၅၀၊ ၆၀ ရတာ။ ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်ကမ်း ဟိုအဖွဲ့ပေးရ။ ဒီအဖွဲ့ပေးရတဲ့နေ့တွေဆို အကြွေးတောင်တင်သေးတယ်။ ပစ္စည်းတွေက ခေါက်ပြန်ပေး ယူရောင်းရတာဆိုတော့ ငွေပြန်မပေးနိုင်ရင် နောက်နေ့အတွက် ပစ္စည်းယူလို့ မရတော့ဘူး”

လို့ ဈေးသည် အမျိုးသားတဦးက ပြောပါတယ်။

ဒီအခြေအနေတွေကြောင့်လည်း လမ်းလျှောက်ဈေးသည်ဘဝကနေ လယ်ကွင်းတွေရှိရာ။ အမှိုက်ပုံကြီးတွေရှိရာကို ရောက်သွားကြသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တချို့လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေကတော့

အသွားကုန် အပြန်ကုန်ရအောင် အမှိုက် ကောက်သမားတွေ စုဆောင်းထားတဲ့ ကော်ဗူး၊ ကော်ခွက်၊ ကြော့ပန်းကန်၊ ကြော့ခွက်တွေကို လက်သိပ်ထိုးဝယ်ယူပြီး ပြန်ရောင်း ကြပါတယ်။

"ဒီပစ္စည်းတွေကို အထပ်ထပ်ဆေးကြောပြီး ပြန်ရောင်းရင် နည်းနည်းတော့ ကိုယ့်အတွက်ကျန်တယ်။ အသွားကုန် အပြန်ကုန်ရအောင် ဒီလိုပဲ ရောင်းရဝယ်ရတာပဲ။ ဒီလောက်လုပ်တာတောင်မှ မိသားစုတွေ ထမင်းနပ်မမှန်ချင်ဘူး"

လို့ ဈေး သည်တဦးက ပြောပါတယ်။

တနေ့ကုန် ခြေတိုအောင်ဈေးရောင်းရတဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေရဲ့ ဝင်ငွေဟာ သူတို့မိသားစုတွေ ဝေမျှစား သောက်ကြဖို့ အတွက်ဖြစ်သလို တခါတခါမှာ ထိုင်းရဲတွေ သောက်ဖို့စားဖို့အတွက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မနက်စောစော ဈေးရောင်းထွက်တဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်တွေရှိရာ ပြန်ရောက်လာတတ်သလို တခါတခါ မှာလည်း မဲဆောက် အချုပ်ခန်းတွေထဲ ရောက်သွားကြပါတယ်။

ထိုင်းရဲတွေ ဘယ်လိုပဲပဲဖမ်းဖမ်း၊ အချုပ်ခန်းတွေထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ မြဝတီမြို့က လမ်းလျှောက်ဈေးသည် တွေကတော့ နံနက်မိုးသောက်တာနဲ့ မဲဆောက်မြို့ကို ဈေးရောင်း ထွက်ကြဦးမှာပါ။

(အာရ်အက်ဖ်အေ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်က ထုတ်လွှင့်သော ခိုင်မာကျော်ဇော၏ ရေခြားမြေခြား မြန်မာများ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးကို ပြန်လည် ကူးယူတင်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသံလွှင့်ဆောင်းပါး မူပိုင်မှာ အာရ်အက်ဖ်အေ ရေဒီယို ဖြစ်ပါသည်။ သရုပ်ဖော် ဓာတ်ပုံများမှာ ခိုင်မာကျော်ဇော ရိုက်ကူးထားသောပုံများဖြစ်ပြီး ၎င်းခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဓာတ်ပုံများကို တင်ဆက်ပါသည်။ မြန်မာစာဖတ်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် အသံလွှင့်ဆောင်းပါးကို စာဖြင့် ပြန်လည်ကူးယူ တင်ဆက်ပါသည်။)

http://moemaka.com/index.php?option=com_content&task=view&id=4996&Itemid=1

ပညာပေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ဖြန့်ဝေခြင်းကြောင့် မြန်မာအလုပ်သမားတစ်ဦး အလုပ်ဖြတ်ခံရ

Thursday, 29 October 2009 20:00

အလုပ်သမား အခွင့်အရေးအပါအဝင် ကျန်းမာရေးနှင့် ပညာပေးဆိုင်ရာ စာအုပ်၊ စာစောင်များ ဖြန့်ဝေသောကြောင့် မြန်မာအလုပ်သမားတဦး အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံရသူမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့၊ ဘန်ဘော်နယ်မြေ၊ ဒီကေရပ်ကွက်မှ အထည်ချုပ်စက်ရုံ အလုပ်သမား ကိုဗညားဆိုသူဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်က ဒီလိုစာအုပ်တွေ လိုက်ဝေလို့ နင့်ကို အလုပ်က ထုတ်တယ်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း ကိုဗညားမှ ပြောပြသည်။

ကိုဗညားက"ဘန်ဘော် ငါးသေတ္တာရုံနားမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ အင်ဂျီအိုဆေးခန်းက ဖြန့်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ စာစောင်တွေ၊ ကွန်ခုံးတွေကို ကျနော်က မြန်မာအလုပ်သမားတွေကို ဝေပေးပါတယ်။ ကျနော်အလုပ်လုပ်တဲ့ အထည်ချုပ် စက်ရုံမှာဝေတော့ သူဌေးမက ကျနော်ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေက ထိုင်းဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာတွေနဲ့ ရေးထားတာ။ အလုပ်သမား အခွင့်အရေးတွေ၊ ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ အလုပ်ရှင် လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြန်မာအလုပ်သမားတွေ အသိပညာ

ဗဟုသုတတွေတိုးပြီး အလုပ်သမား အခွင့်အရေးတွေ တောင်းဆိုလာမှာကို ထိုင်းလုပ်ငန်းရှင်တွေက မလိုလားဘူးလို့ ကျနော်ယူဆပါတယ်” ဟု ပြောပြသည်။

ကိုဗညားသည် ထိုကဲ့သို့ စာအုပ်၊ စာစောင်များ လိုက်လံဝေငှသော အလုပ်ကို မိမိဝါသနာအလျောက် လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုစက်ရုံတွင် အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ တလခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းရှိ အစိုးရမဟုတ်သော အဖွဲ့အစည်းများမှ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများအတွက် အလုပ်သမား အခွင့်အရေး၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ ကျန်းမာရေးစသည်ဖြင့် ပညာပေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာစောင်များ ထုတ်ဝေပြီး အခမဲ့ ဖြန့်ဝေပေးလျက်ရှိသော်လည်း တချို့သောလုပ်ငန်းရှင်များက သဘောတူလက်ခံမှုများ မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

http://www.ghre.org/mm/index.php?option=com_content&view=article&id=404:2009-10-29-13-08-18&catid=1:latest-news&Itemid=54

လူသတ်သမား သနားလို့ အလုပ်သမားများ ချမ်းသာ...(အယ်ဒီတာ့ထံပေးစာ)

ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ် ဖုတ်ဖရားမြို့နယ် ဘန့် ဆန်ကျေးရွာတွင်နေထိုင်သော မုံ(ခေါ်)မျှော့ လူမျိုးသဋ္ဌေးအမည်ခံ အချန့် ဆိုသူ အလုပ်ရှင်တစ်ဦးသည် မဲဆောက်မြို့နယ် နောင်နန်းခိုရို ကျေးရွာအနီး ပုသုကျေးရွာရှိ မန်ကျည်းခြံတွင် မြန်မာပြည်သူပြည်သား ၃၀- ယောက် ကျော်အားတစ်နေ့ လျှင်လုပ်အားခ ၈၀ ဘတ် ပေးမည်ဟုပြောပြီး မန်ကျည်းခြံအတွင်း ပဲ၊ သခွါး၊ ခရမ်းချဉ် ၂၀ပါး စသည့်သီးနှံများကိုရာသီအလိုက် နနက် ၇း၀၀ နာရီ မှနေ့လည် ၁၂း၀၀ ထိ နေ့လည် ၁း၀၀ နာရီ မှ ညနေ ၆း၀၀ နာရီထိ ခိုင်းပြီးလုပ်အား ခကြတော့ ၇- ရက်အလုပ်လုပ်မှ ဘတ် ၁၀၀- ပဲထုတ်ပေးပါသည်။ အလုပ်သမားများ၏ ပြောပြချက်အရ ၎င်း သူဌေးအမည်ခံ အချန့် ဆိုသူသည် အလုပ်သမားများအား (၇) ရက်အလုပ်လုပ်ပေးမှ ဘတ်ငွေ (၁၀၀) ပဲပေးပြီး အလုပ်ရက်တစ်ရက်ပျက်ပါက

အရင်ကလုပ်ထားသည့်ရက်အတွက်ငွေ (လုံး၀) မပေးပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ .. အလုပ်သမားတစ်ဦးသည်အလုပ်ရက်(၆) ရက်လုပ်ထားပြီး သူဌေးဆီမှာအလုပ်မရှိ၍ အခြားသူဌေးတစ်ဦးစီမှာ အလုပ်သွားလုပ်လျှင် အရင်လုပ်ထားသော (၆) ရက်စာကို လုံး၀ မပေးပါ။အလုပ်သမားများကိုယ်လည်း အပြင်သို့ ပေးမထွက်ပါ။ အလုပ်သမားများက ငွေလို၍ လုပ်အားခငွေတောင်းလျှင်လည်း အချိန်ကိုဆွဲထားပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ မပေးပဲအလုပ်ကိုသာလျှင် ဖိခိုင်းပါသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ အလုပ်နားရန် ခွင့်တောင်းလျှင်လည်း ခွင့်မပေးပဲ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း၊ သေနတ်ပြပြီးခြိမ်းခြောက်တော့ အလုပ်သမားများကကြောက်ပြီး လုပ်နေရပါသည်။ အလုပ်သမားအများစုသည် မြန်မာပြည်မှာမပြေလည်၍ အလုပ်လာလုပ်သော တောသူတောင်သားတွေဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှအသိပညာမရှိပါ။ ငွေရရင်အလုပ်လုပ်မည်ဆိုကာ လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူဌေးကလည်း သူဌေးကလည်းဟိုနေ့ ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ ပေးမယ်ဆိုပြီးချောခိုင်းလိုက်၊ ခြောက်ခိုင်းလိုက်ဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေဟာ လုပ်အားခကိုယ်တစ်နေ့ ရရန်း တစ်နေ့ ရရန်းနဲ့

အလုပ်တွေလုပ်လာခဲ့ကြတာ ၁ နှစ်နဲ့ ၆ လလောက်ကြာတော့ သူဌေးက အလုပ်သမားတွေရဲ့ ငွေကိုမပေးချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားငှားပြီး သတ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ လူသတ်သမားတွေကလည်း အလုပ်သမားတွေရဲ့ရုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး သနားတာနဲ့ မသတ်ဘဲနဲ့ သူဌေးငွေတွေယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သူမသွားခင်မှာ သူဌေးကသူ့ ကိုယ်ငွေပေးသတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောသွားလို့ အလုပ်သမားတွေဟာ ညတွင်းချင်းပဲ မဲဆောက်မြို့ သို့ ထွက် လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

<http://jacbaburma.blogspot.com/>

ဒုက္ခသည်များသတင်း

'ငရဲပြည်က ထွက်ပါရစေ' ပြဇာတ် လန်ဒန်တွင် ပြသ

မဇ္ဈိမသတင်းဌာန ကြာသပတေးနေ့၊ အောက်တိုဘာလ 29 ရက် 2009 ခုနှစ် 22 နာရီ 46 မိနစ်

နယူးဒေလီ။ ။ နာဂစ်မုန်တိုင်းသင့် ဒုက္ခသည်များ တွေ့ကြုံနေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခကို အင်္ဂလန် နိုင်ငံသားများနှင့် ပြည်ပရောက် မြန်မာများ သိရှိစေရန် 'ငရဲပြည်က ထွက်ပါရစေ' အမည်ရ သရုပ်ဖော် ပြဇာတ်ကို ယမန်နေ့က အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့တွင် တင်ဆက် ပြသခဲ့သည်။

Burmese Theatre Workshop အဖွဲ့မှ ဦးဆောင်၍ လန်ဒန်မြို့ Free Word Centre တွင် လန်ဒန် စံတော်ချိန် နေ့လည် ၁၂ နာရီမှ ၁ နာရီအထိ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် တင်ဆက်ပြသခဲ့ကာ၊ ပရိသတ် ၇၀ ကျော် အားပေးကြည့်ရှုခဲ့သည်။

“နာဂစ်တိုက်တုန်းက တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက အမျိုးစုံတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းကတော့ နာဂစ်ကို နောက်ခံထားပြီး၊ နာဂစ်တုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပရိသတ်သိအောင် တစ်တံတဒေသ အနေနဲ့ ပြသသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြဇာတ်တွင် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူ သရုပ်ဖော် ပန်းချီပညာရှင် ကိုထိန်လင်းက မဇ္ဈိမကို ပြောသည်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ၊ ဒါရိုက်တာနှင့် အကပညာရှင် ဗြိတိန်နိုင်ငံသား Andrew Mclay က ပြဇာတ်ကို ဦးဆောင်ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး၊ ဇာတ်ကောင် ၉ ဦးက မုန်တိုင်းကြောင့် သေကြေပျက်စီးပြီး ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားရပုံများနှင့် စားဝတ်နေရေး အခက်ကြုံရပုံများကို သရုပ်ဖော် တင်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာ့စပါးကျိဖြစ်သည့် ဧရာဝတီတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် လေဘေး ဒုက္ခသည်များသည် ဆန်ကိုပင် တောင်းစားကြရပုံများကိုပါ ဇာတ်ကောင်များက ရုပ်လုံး ဖော်ခဲ့ကြသည်။

ကိုထိန်လင်းက “ထူးထူးခြားခြားလေး တင်ဆက်ထားတယ်။ ပရိသတ်ကိုလည်း ဇာတ်ကောင်ထဲ ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခိုင်းရတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ပထမ ပြဇာတ်စတော့ ဇာတ်ကောင်တွေက ပရိသတ်နဲ့ ရောနေရာကနေ သူတို့က သရုပ်ဆောင်လာတာ။ ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်ခန်းတွေ ပါလာတော့ ပရိသတ်က ရန်ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ထင်တာလေ။ နောက်မှ ပြဇာတ်စမှန်း သိကြတယ်” ဟု ပြောပြသည်။

ဒါရိုက်တာ Andrew Mclay က “ဒီကနေ တိုးချဲ့သွားဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်။ သင်တန်းတွေ၊ အလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်ချင်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ သင်တန်းတွေ သွားပေးချင်ပါတယ်။ မြန်မာ့ရိုးရာအကတွေ၊ ဂီတတွေကို ဖော်ထုတ်ချင်ပါတယ်။ ဒါတွေကို အနောက်တိုင်းက ပုံစံတွေနဲ့ စမ်းသပ်တီထွင်သွားချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

'ငရဲပြည်က ထွက်ပါရစေ' ပြဇာတ်နှင့်အတူ မုန်တိုင်းသင့်ပြီးနောက် အသက်မပြည့်ဘဲ စစ်ထဲဝင်သွားသည့် ကလေးငယ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းနှင့် စစ်ထဲဝင်ရောက်ရသည့် နောက်ခံ အခြေအနေများကိုပါ ပြဇာတ် အတိုလေးဖြင့် ပြသခဲ့သေးသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် မေလဆန်းတွင် ဧရာဝတီတိုင်းနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း တနာရီလျှင် မိုင် ၁၂၀ နှုန်းဖြင့် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် လူဦးရေ တသိန်းလေးသောင်းခန့် သေကြေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရကာ၊ သိန်းပေါင်းများစွာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

Burmese Theatre Workshop ကို ဗြိတိန်နှင့် မြန်မာအကြား ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး မြှင့်တင်ရန်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖော်ထုတ်ပြသရန် ရည်ရွယ်ချက်များ အပါအဝင်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နာဂစ် မုန်တိုင်းသင့်ပြီး နောက်ပိုင်း ဖွဲ့စည်းခဲ့ကာ၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံသားများနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရောက် မြန်မာနိုင်ငံသား အနုပညာရှင်များပါ အဖွဲ့နှင့်အတူ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေသည်။

(အိမ်မဲ့ချယ်ရီ သတင်းပေးပို့သည်။ ရဲရင့်အောင် တည်းဖြတ်သည်။)

<http://www.mizzimaburmese.com/news/regional/4107-2009-10-29-16-29-35.html>

မလေးရှားနိုင်ငံ ဒုက္ခသည်ရုံးမှာ မြန်မာများအခက်အခဲတွေနေ

http://burmatoday.net/news2005/2009/200910/091029_bty_bur_malaysia.swf
